

Nechvátal, Bořivoj

Zemřela Květa Reichertová (1921-2004)

Archaeologia historica. 2005, vol. 30, iss. [1], pp. 518-

ISBN 80-7275-056-9

ISSN 0231-5823

Stable URL (handle): <https://hdl.handle.net/11222.digilib/140642>

Access Date: 17. 02. 2024

Version: 20220831

Terms of use: Digital Library of the Faculty of Arts, Masaryk University provides access to digitized documents strictly for personal use, unless otherwise specified.

Zemřela Květa Reichertová (1921–2004)

Dne 6. 3. 2004 zemřela seniorka české středověké archeologie PhDr. Květa Reichertová, CSc., roz. Šlesingerová ve věku nedožitých 83 let po těžké nemoci. Narodila se 3. 5. 1921 na úpatí hradů Točnicka a Žebráku v malebné krajině, která jakoby poznamenala její budoucí životní dráhu. Její otec zde pracoval v pivovaru, rodina se později přestěhovala do Prahy. Zálubu v historických památkách rozvíjela již na gymnáziu a také později během totálního nasazení, po maturitě, v letňanské továrně v letech 1942–1945. Po osvobození zaměřila své studium na Filosofické fakultě UK na archeologii (J. Filip, J. Eisner) a na dějiny umění (J. Květ, J. Cibulka a především V. Mencl). Již od r. 1945 pracovala jako dokumentátorka v archivu Státního archeologického ústavu. Vlivem V. Mencla se její zájem soustřeďoval na středověkou architekturu a řemeslo, především na keramiku.

V roce 1950 přichází jako odborná pracovníce do historického oddělení vedeného tehdy I. Bokovským. V letech 1948–1949 pracovala jako asistentka J. Böhma a J. Poulika na výzkumu přemyslovského hradu a předhradí v Olomouci. Od roku 1950 vedla první samostatný výzkum středověké tvrze v Martiních u Votic a tím zahajuje výzkum panských sídel v Čechách. Později v letech 1958–1962 provádí velký archeologický výzkum v areálu zámku v Litomyšli, který přinesl důležité poznatky nejen k nejstaršímu osídlení, ale především objev zbytků klášterního komplexu a rozsáhlé románské baziliky, pozdější gotické katedrály. Výzkum se stal podkladem k její monografii, která pod názvem „*Litomyšl*“, vyšla v roce 1977.

Dalším životním tématem se jí stala problematika výzkumu klášterů. Při výzkumu na vrchu Velíz u Kublova (1958–1959, 1964–1967) záchranná akce odkryla středověkou stavbu, která souvisela s proboštstvím Ostrovského benediktinského kláštera. Z ostatních jsou to výzkumy v klášteře sv. Anežky v Praze, a především klášter na Sázavě.

Problematiku středověké keramiky sledovala již ve své disertační práci (1950) a později v práci kandidátské (1962). Zpracování starých jihočeských nálezů a výzkumů a jejich třídění se stalo obsahem její monografie „*Středověká keramika ze Sezimova Ústí, Tábora a Kozího Hrádku. Příspěvek ku chronologii a tvarosloví středověké keramiky*, 1965. Rozsáhlou syntezu zpracování středověké keramiky v českých zemích se stala její společná práce s Vl. Nekudou „*Středověká keramika v Čechách a na Moravě*“ (1968).

Vyvrcholením její archeologické činnosti se stal především výzkum kláštera na Sázavě. Kromě zástavby středověké rajskeho dvora s gotickou podobou kláštera ve 13. a 14. století a torzem zástavby z 11. století, to byl jedinečný nález v severní zahradě – objev tetrakonchy byzantského typu zasvěcené sv. Kříži. Zpracování výzkumu provedla v kolektivním díle nazvaném – *Sázava. Památník staroslověnské kultury v Čechách*, Praha 1988.

V našich vzpomínkách zůstane Květa Reichertová kolegyní, která se svým dílem zapsala do dějin české středověké archeologie. Čest její památce.

BOŘIVOJ NECHVÁTAL